

Întrebarea conținea o vagă insinuare că spera să nu o înșel și pe cealaltă femeie (Mona), așa cum o înșelasem pe ea. Desigur, nu rostea niciodată numele Monei; și eu mă feream să-l pronunț. Se referea la Mona numai cu „ea“ sau „al ei“, într-un fel în care era cu neputință să nu înțelegi despre cine era vorba.

Dar întrebările ei aveau și implicații mai adânci. Cum formalitățile de divorț se aflau abia în stadiile preliminare și, deci, ruptura dintre noi încă nu fusese declarată legal, nu se știa niciodată ce ar mai fi putut surveni. Cel puțin, nu mai eram inamici. Exista între noi fetița, o legătură puternică. Și, până când Maude avea să-și facă unele aranjamente de viață, amândouă erau dependente de mine. Maude ar fi vrut să știe mai multe despre viața mea cu Mona, dacă decurgea lin, așa cum ne așteptaserăm, sau nu, dar mândria o împiedica să se intereseze fățiș. Fără îndoială își spunea că cei șapte ani de viață petrecuți împreună constituiau un factor deloc neglijabil în această nouă situație precară. O singură mișcare greșită din partea Monei și aș fi revenit la vechiul tipar de existență. Se cuvenea deci să profite cât putea de noua stranie prietenie care se stabilise între noi. S-ar putea să pregătească terenul pentru o altă relație mai adâncă.

Uneori, când această neașteptată speranță a ei se manifesta prea distinct, mi-era milă de Maude. În ce mă privea, nu exista nici cea mai firavă posibilitate de a mă întoarce la vechiul tipar al vieții conjugale. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu Mona – și unica pricină de separare la care mă puteam gândi ar fi fost doar moartea – în nici un caz nu m-aș fi întors la Maude. Mai plauzibil ar fi fost să mă îndrept spre Irma sau Dolores, sau chiar spre Monica, micuța chelneriță de la restaurantul grecesc.

— De ce nu te așezi aici, lângă mine? Nu mușc.

Vocea ei părea să vină de departe. De multe ori, atunci când mă nimeream singur cu Maude, se întâmpla ca gândurile mele s-o ia razna. Ca acum, de pildă, când îi răspundeam ca dintr-o semitransă, trupul meu supunându-se dorințelor

ei și restul fiind total absent. Și întotdeauna se producea o mică ciocnire de voințe, o ciocnire între voința ei și lipsa mea de voință. Nu aveam nici un chef să-i gâdil fanteziile erotice; mă aflam în acel loc doar ca să-mi omor câteva ceasuri, după care aveam s-o întind, fără să mai zgândăr răni proaspete. Totuși, de cele mai multe ori, mâna mea rătăcea distrată pe formele ei voluptuoase. La început, acest gest nu însemna mai mult decât mângâierea involuntară pe care i-o acorzi unui animal de casă. Dar, încetul cu încetul, deveneam conștient că îmi răspundea cu o plăcere ascunsă; pe urmă, tocmai când reușise să-mi atragă atenția asupra trupului ei, făcea o mișcare abruptă prin care rupea legătura.

„Adu-ți aminte, nu mai sunt soția ta!”

Îi plăcea să-mi trântescă așa ceva în obraz, știind bine că nu făcea decât să-mi ațâțe eforturile, știind bine că avea să-mi concentreze spiritul, ca și degetele, asupra obiectului oprit: ea. Asemenea jocuri slujeau și altui scop – mă făceau conștient de puterea ei de a da sau de a refuza. Părea întotdeauna să spună cu trupul ei: „Nu-l poți avea ignorându-mă pe mine”. Ideea că m-aș putea mulțumi doar cu trupul ei i se părea umilitoare. Părea să insinueze: „Ți-aș da mai mult decât ți-ar putea oferi orice altă femeie, numai dacă te-ai uita la mine, numai dacă m-ai vedea pe mine, cea adevărată”. Știa foarte bine că eu priveam dincolo de ea, că dislocarea celor două centre ale noastre era acum mult mai reală și mult mai primejdioasă decât oricând înainte. Și mai știa că nu exista altă cale de a ajunge la mine decât trupul. E curios că un trup, oricât ți-ar părea de familiar la vedere și la atingere, poate ajunge grăitor de misterios din momentul în care simți că deținătorul lui a devenit alunecos sau evaziv. Îmi aminteam de pofta sporită cu care exploram trupul lui Maude după ce aflasem că se dusese la un medic pentru un examen vaginal. Situația era și mai picantă prin faptul că medicul în chestiune fusese un vechi curtezan al ei, unul dintre curtezanii de care nu-mi vorbise niciodată. La un moment dat, m-a anunțat din senin că îi făcuse o vizită la cabinet, deoarece căzuse rău într-o zi, căzătură de care mie

nu-mi pomenise și, întâlnindu-l din întâmplare pe fostul ei amarez, în care știa că poate avea încredere (!), se hotărâse să-l lase s-o examineze.

— Pur și simplu te-ai întâlnit cu el și i-ai cerut să te examineze?

— Ei, nici chiar așa, mi-a răspuns râzând.

— Povestește-mi exact cum s-a întâmplat.

Eram curios să știu cum o găsisse după intervalul de cinci sau șase ani de când n-o mai văzuse. Nu i-a făcut avansuri? Era căsătorit, desigur, Maude mă informase de acest lucru. Dar, în același timp, era un bărbat foarte arătos, o personalitate magnetică, își dăduse ea osteneala să mă lămurească.

— Mă rog, și ce-ai simțit când te-ai întins pe masă și ți-ai desfăcut picioarele în fața vechiului tău amarez?

A încercat să mă convingă că devenise absolut frigidă, că doctorul Hilary, sau cum l-o mai fi chemând, îi ceruse să se relaxeze și îi atrăsese atenția că acționează doar în calitate de medic, și așa mai departe.

— Și, în cele din urmă, ai reușit să te relaxezi?

A râs din nou, unul din râsetele acelea ațâțătoare pe care le scotea când trebuia să vorbească despre „lucruri rușinoase“.

— Bine, și ce a făcut? am presat-o eu.

— O, nu mare lucru. Pur și simplu a explorat vaginul – pentru nimic în lume n-ar fi spus vaginul *meu* – cu degetul. Firește avea un cauciuc pe deget.

A adăugat acest lucru parcă pentru a fi absolvită de orice bănuială că operațiunea n-ar fi avut un caracter pur academic.

— A fost de părere că m-am împlinit frumos, a catadicsit să adauge, spre surprinderea mea.

— Zău, nu mai spune! Deci te-a examinat în întregime?

Amintirea acestui incident mărunț a fost stârnită de o remarcă pe care tocmai o făcuse. Îmi spusese că era îngrijorată de vechea durere internă care-i reapăruse în ultimul timp. Și mi-a descris iar căzătura survenită cu multă vreme în urmă, când crezuse că se rănise la pelvis. Vorbea cu atâta seriozitate, încât atunci când mi-a luat mâna și și-a plasat-o

deasupra pizdei, chiar la poalele Muntelui Venus, am considerat că e un gest perfect inocent. Avea acolo o tufă de părdes, un veritabil tufiș de trandafiri care, când degetele hoinăreau la mică distanță, se ridicau pe dată, țepeni ca o perie. Era una din tufele acelea pe care e înnebunitor să le atingi printr-un vâl de mătase sau de catifea. Adeseori, la începuturile legăturii noastre, când purta lenjerie străvezie, excitantă, și era cochetă și seducătoare, obișnuiam să-i înșfac tufa în timp ce ne aflam în locuri publice, holul unui teatru sau o stație de tren suspendat. De obicei se înfuria. Dar, cum stăteam foarte aproape de ea, blocând cu statura mea activitatea mâinii băjbâitoare, o apucam de floci spunându-i: „Nimeni nu vede ce fac. Nu te mișca!”. Și continuam să-i vorbesc, cu mâna îngropată în blăniță, în timp ce ea părea hipnotizată de teamă. La teatru, de îndată ce scădeau luminile, își desfăcea picioarele și mă lăsa să mă joc cu ea. Și apoi, cu nepăsare, mă deschidea la prohab și tot timpul piesei se juca cu pula mea.

Pizda ei încă îmi mai stârnea un fior. Eram conștient de el acum, când mâna mi se odihnea la căldură, la marginea pungii ei îmblănite. Vorbea fără conținere pentru ca să amâne jenantul moment de tăcere când nu va mai exista decât apăsarea mâinii mele și recunoașterea ei tacită că și-o dorea acolo.

Simulând un interes vital pentru cele ce-mi povestea, i-am amintit deodată de tatăl ei vitreg care murise. Așa cum mă așteptasem, s-a înfiorat toată când i-am pomenit de el. Excitată de simpla menționare a numelui, și-a lăsat mâna peste mâna mea și a apăsat-o cu fervoare. Părea să nu obiecteze că mâna mea lunecase ceva mai jos și degetele mi se încâlciseră în părul des – cel puțin pentru moment nu se împotriva. Vorbea despre tatăl ei vitreg cu ardoare, ca o școlăriță. În timp ce-mi înfigeam și-mi desfăceam degetele, am simțit stârnindu-se în mine o dublă pasiune. Cu ani în urmă, când abia începusem să-i fac curte, fusesem violent gelos pe tatăl ei vitreg. Pe atunci ea avea douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani, un corp bine dezvoltat, și era matură în adevăratul sens al cuvântului. Când o vedeam seara, în fața ferestrei, stând pe genunchii lui și vorbindu-i cu o voce

joasă, mângâietoare, mă înfuriam de-a binelea. „Îl iubesc“, îmi mărturisea ea ca și cum acest lucru îi justifica purtarea, deoarece pentru Maude „iubire“ însemna ceva pur, ceva desprins de plăcerea carnală. Scenele acestea aveau loc vara și eu, care abia așteptam ca nătărăul bătrân să-i dea drumul, eram foarte conștient de carnea caldă, goală, de sub rochia străvezie ca un voal, pe care o purta. Ar fi putut la fel de bine să stea goală în brațele lui. Eram dureros conștient de greutatea ei pe genunchii lui, de felul în care se așeza pe el, cu pulpele bulbucându-i-se, cu crăcana ei generoasă ancorată exact pe prohabul lui. Eram convins că, oricât de pură ar fi fost dragostea pe care i-o purta bătrânul, nu putea să nu simtă ce fruct pânguit ținea în brațe. Numai un stârv ar fi rămas impermeabil la seva și la căldura răspândită de trupul acela fierbinte. În plus, cu cât o cunoșteam mai bine, cu atât mi se părea mai firesc pentru ea să se dăruiască în felul acela furiș, libidinos.

O relație incestuoasă n-ar fi deranjat-o; dacă tot trebuia să fie „violată“, prefera ca autorul să fie părintele pe care-l iubea; faptul că nu era tatăl ei adevărat, ci acela pe care și-l alesese, simplifica lucrurile, dacă, într-adevăr, își îngăduia să se gândească deschis la o asemenea situație. Relația asta blestemată, perversă, a făcut să-mi fie atât de greu în acele zile să o atrag într-un contact sexual sănătos. Voia s-o cocoloșesc ca pe un copilaș, să-i șoptesc nimicuri dulci în ureche, să o dezmierd, să o răsfăț, să-i fac toate chefurile. Îmi cerea să o sărut și să o mângâi într-un fel absurd, incestuos. Nu voia în ruptul capului să admită că ea are o pizdă și eu o pulă. Voia gângureli șoptite și pipăieli tiptile, explorări furișe cu degetele. Eu eram prea direct, prea brutal pentru a fi pe gustul ei.

Dar după ce a gustat actul real, aproape că și-a pierdut mințile – de pasiune, de furie, de rușine, de umilință sau mai știu eu de ce. Evident nu se așteptase să fie nici atât de delicios, nici atât de dezgustător. Ceea ce i se părea respingător era abandonul. O exasperase gândul că între picioarele unui bărbat atârnă ceva care o poate face să uite complet de ea însăși. Când nu voia să fie doar un copilaș, ținea mult la

independența ei. Respingea regnul intermediar, supunerea, fuziunea, schimbul reciproc. Dorea să prezeve acel dur miez de sine, ascuns în pieptul ei, și doar să-și îngăduie plăcerea legitimă de a-și oferi trupul. Faptul că trupul și sufletul nu pot fi detașate, mai ales în actul sexual, constituia pentru ea o sursă de profundă iritare. Se comporta întotdeauna de parcă, abandonându-și pizda spre a fi cotrobăită de penis, pierduse ceva, renunțase la o particulă din eul ei abisal, la un element de neînlocuit. Nici o femeie nu se fute atât de sălbatic ca femeia isterică, atunci când își impune frigiditate.

Acum, când mă jucam cu părul țeapăn, sârmos, lăsându-mi din când în când degetele să alunece la muchea vulvei, gândurile îmi pribegeau mai departe, în trecut. Aveam aproape senzația că sunt tatăl ei vitreg, că mă giugiulesc cu fiica asta lascivă, în înserarea hipnotică a unei camere supraîncălzite. Totul era fals și adânc și real în același timp. Dacă aș fi acționat așa cum dorea ea, dacă mi-aș fi asumat rolul aman-tului tandru, înțelegător, nu ar fi existat nici o îndoială asupra răsplății care mi s-ar fi oferit. M-ar fi devorat într-o capitulare pătimașă. Doar dacă aș fi respectat aparențele, mi-ar fi deschis pe dată pulpele cu o fierbințeală vulcanică.

— Ia să văd dacă te mai doare înăuntru, i-am șoptit, retrăgându-mi mâna din floci și lăsând-o să lunece, cu dibăcie, pe sub scutul ușor, mătășos, în pizda ei. Zeama i se prelinge abundent; picioarele i s-au desfăcut și mai mult, reacționând la cea mai mică apăsare a mâinii mele.

— Aici... *Aici* te doare? am întrebat, pătrunzând adânc în ea.

Îți ținea ochii pe jumătate închiși. A făcut un semn neutru cu capul, care nu însemna nici da, nici nu. Mi-am mai vârât două degete în gaură și m-am întins pe canapea lângă ea. Mi-am petrecut un braț pe sub ceafa ei și am tras-o ușor spre mine, în timp ce degetele celeilalte mâini îi smântâneau de zor sutul.

Stătea nemișcată, complet pasivă, cu mintea total absorbită de jocul degetelor mele. I-am luat mâna și i-am purtat-o spre prohabul meu, care s-a descheiat ca prin farmec. Mi-a prins ștoiul cu blândețe, dar ferm, mângâindu-l cu atingeri